

Arrest

nr. 194 327 van 26 oktober 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 14 november 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 september 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op het arrest van 4 september 2017 met nr. 191 446 waarbij de debatten worden heropend en de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Het bevel om het grondgebied te verlaten van 19 september 2014 is de eerste bestreden beslissing en luidt als volgt:

“De mevrouw, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: [J.S.]

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Nationaliteit: Servië

+ minderjarige kinderen:

- [J.A.] [...]

- [J.A.] [...]

- [J.A.] [...]

Nationaliteit: Servië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 0 dagen (onmiddellijk) na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

□ Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: betrokkene verklaart in haar asielprocedure op 30.09.2009 het grondgebied te hebben betreden. Op 11.05.2011 werd haar asielprocedure afgesloten met een beslissing 'zonder voorwerp' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het toegestane verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen is heden ruimschoots overschreden.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 30.06.2014, betekend op 23.07.2014.“

1.2. Het inreisverbod van 19 september 2014 vormt de tweede bestreden beslissing en deze luidt als volgt:

“De mevrouw, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: [J.S.]

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Nationaliteit: Servië wordt een inreisverbod voor twee jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. De beslissing tot verwijdering van 19.09.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 2 jaar:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 30.06.2014, betekend op 23.07.2014.

Aan betrokkene wordt een termijn van 2 jaar opgelegd aangezien zij niet de minste intentie vertoont om het grondgebied te verlaten en ook niet aantoonbaar dat er stappen ondernomen worden om het vertrek voor te bereiden. “

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Zoals reeds meegedeeld ter terechtzitting, zijn de twee bestreden beslissingen enkel gericht aan de tweede verzoekende partij. De eerste verzoekende partij kan er dan ook geen nadeel van ondervinden en derhalve heeft zij geen belang bij het bestrijden van deze beslissingen. Ter terechtzitting wordt hiertegen niets ingebracht.

Het beroep is derhalve onontvankelijk voor zover het werd ingediend door de eerste verzoekende partij.

2.2. Zoals eveneens meegedeeld ter terechtzitting ontbeert het verzoekschrift een middel dat is gericht tegen de eerste bestreden beslissing. Ter terechtzitting wordt hiertegen niets ingebracht.

Het beroep is derhalve onontvankelijk voor zover het werd ingediend tegen de eerste bestreden beslissing. Om die reden dient geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep voor zover het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, opgeworpen door de verwerende partij in haar nota om een andere reden.

3. Onderzoek van het beroep in hoofde van de tweede verzoekende partij voor zover het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing, het inreisverbod.

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel, werpt de tweede verzoekende partij op,

“Schending van het proportionaliteitsbeginsel, de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering Bestuurshandelingen.”

De tweede verzoekende partij betoogt als volgt:

“Dat verzoekers in het bezit werden gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod voor een periode van twee jaren.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken in casu de beslissing gemotiveerd heeft als volgt: “Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem/haar betekend werd op 12.03.2014. Er wordt aan betrokkene en termijn van 2 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar betrokkene, na het betekenen van dit bevel, og geen stoppen ondernomen heeft om het grondgebied van België, en het Schengengebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij/zij een aanvraag 9bis ingediend op 13.03.2014.”

Het dient evenwel benadrukt te worden dat het feit dat verzoekers gedurende een zeer beperkte periode hier illegaal verblijven niet kan verantwoorden dat hen een dergelijk zware straf kan opgelegd worden van twee jaar inreisverbod.

Dat de inbreuk op het individueel belang van verzoekers, met inbegrip van een uitsluitel van een mogelijke terugkeer van verzoekers naar een (ander) land van het Schengengebied gedurende twee jaren, dan ook buiten proportie is op het beoogde doel van de maatregel.

Dat, omwille van deze beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, het voor een ander land binnen het Schengengebied zelfs onmogelijk is geworden om verzoekers dat land te laten betreden.

Dat in casu de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook het proportionaliteitsbeginsel heeft geschonden, iuncto de motiveringsplicht.

De beslissing maakt dan ook een wezenlijke inbreuk uit op het proportionaliteitsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht, zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen van 1991.

Het dient dan ook benadrukt te worden dat deze beslissing als nietig dient beschouwd te worden en dient vernietigd te worden.

Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekers.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2. Het middel is onontvankelijk voor zover de schending wordt opgeworpen van de zorgvuldigheidsplicht. Immers wordt niet concreet uiteengezet op welke wijze de tweede bestreden beslissing de zorgvuldigheidsplicht schendt.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuursdeelnemers in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de tweede verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de tweede bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat is voldaan aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het proportionaliteitsbeginsel houdt in dat de Raad het enkel geschonden kan achten indien het voordeel dat voor de overheid voortvloeit uit de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker ondergaat (cf. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

3.4. Uit de tweede bestreden beslissing blijkt dat de tweede verzoekende partij een inreisverbod wordt opgelegd omdat *"Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 30.06.2014, betekend op 23.07.2014"*. Verder blijkt: *"Aan betrokkene wordt een termijn van 2 jaar opgelegd aangezien zij niet de minste intentie vertoont om het grondgebied te verlaten en ook niet aantoonde dat er stappen ondernomen worden om het vertrek voor te bereiden."* De tweede verzoekende partij brengt hiertegen in dat dit alles disproportioneel is aangezien ze nog maar gedurende een zeer beperkte periode op illegale wijze in het Rijk verblijft. Daargelaten de vraag of de duur van het inreisverbod mee bepaald wordt door de duur van het illegaal verblijf, blijkt dat het betoog van de tweede verzoekende partij feitelijke grondslag mist. Immers blijkt uit het administratief dossier dat zij sedert 2009 procedures op elkaar stapelt die telkens op niets uitdraaien en ze minstens sedert maart 2010, nadat het beroep dat ze had ingesteld tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd verworpen, op illegale wijze in het Rijk verblijft. Een afgerond illegaal verblijf van vier jaar op het ogenblik van het opleggen van het inreisverbod kan bezwaarlijk worden beschouwd als een zeer beperkte periode van illegaal verblijf.

3.5. De tweede verzoekende partij werpt op dat de inbreuk op haar individueel belang, met inbegrip van een uitsluiting van een mogelijke terugkeer naar een (ander) land van het Schengengebied gedurende twee jaren, buiten proportie is met het beoogde doel van de maatregel. De Raad ziet niet in waarom het algemeen belang dat bestaat uit het doen respecteren van de verblijfsreglementering moet wijken voor het individueel belang van verzoekster. Voorts stelt de tweede bestreden beslissing duidelijk dat een inreisverbod voor twee jaar wordt opgelegd, *"voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven"*. De tweede bestreden beslissing sluit aldus niet uit dat

verzoekster terugkeert naar een andere Schengenlidstaat als ze beschikt over de nodige documenten om zich naar daar te begeven.

3.6. De afsluitende beschouwingen kunnen de tweede bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

Het beroep is onontvankelijk voor zover het werd ingediend door de eerste verzoekende partij en voor zover het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing. De tweede verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA